तदङ्गस्यान्यकान्ताङ्गं स्पृशतो दुष्कृतं कुतः ॥ ६७५ ॥
अभिलाषाङ्कुरः सिक्त इव तैर्विटभाषितैः ।
राज्ञः स्वभावलोलस्य शतशाखत्वमाययौ ॥ ३७६ ॥
ये विस्तारितवर्णसंकररुचः सन्दर्श्य गोत्रान्तकृद्-
बद्धावस्थितिचापलं घनमलं पार्श्वे ध्वनन्त्युद्धताः ।
नीयन्ते विपथावपातपरतां लब्धोदयैस्तैः क्षणात्
सिंहा वारिधरैरमी च रभसाद्भूपालसिंहा विटैः ॥ ३७७ ॥
वस्तुक्षणादनुपपत्त्युपपत्तियुक्तं कृत्वा
जडान् यदि विमोहयितुं समर्थाः ।
न स्युर्विटा अथ कुतर्कपथस्थिताश्च
नित्योद्धसेषु निरयेषु मृगाश्चरेयुः ॥ ३७८ ॥
सन्तोष्य हारकेयूरकुण्डलैर्डोम्बमण्डलं ।
अमार्गत्यागराधेयः शुद्धान्तमगमन्नृपः ॥ ३७९ ॥
कान्तोऽस्याः क्षितिवल्लभोऽयमभिधेत्युर्वीपतेरेकतो
ब्रूतेऽसावतिचण्डताण्डवयुतं डोम्बः स्वनामान्यतः ।
मध्ये यत् किमपीति गीतिरचना काव्यं यदेतद्विदो यल्लक्ष्मीं
क्षपयन्ति तान्धिगबुधान् कीर्त्यर्थिनः पार्थिवान् ॥ ३८० ॥
वेश्यानुरागस्य महेन्द्रचापधाम्नो हरिद्रारसरञ्जनस्य ।
उपाङ्गगीतस्य च हारिणोऽपि सौन्दर्यमस्थैर्यकृतप्रकर्षं ॥ ३८१ ॥